

"סוד החשמל"

גליון חג הפסח ה' אלפים תשע"א "תעוררו את האהבה עד שתחפץ", [מותר לצלם לזיכוי הרבים]

החלוק בין שבת ויום טוב

לעלות. היינו שהשפעת קדשת השבת מתחילה משעה חמישית של יום ו' סמוך לחצות. נראה דלכן מובא בספרים שביום ו' אחר חצות, נמצאים האבות הקדושים בכתל המערבי, דבזמן זה שורה קדשת השבת על ידי ג' האבות, שמתחברים במלכות שהיא השכינה תתאה שנמצאת בכתל המערבי. (ע' בזוהר משפטים קטז). וזאת הפונה שהאבות נמצאים בכתל, שהשפעת הג' אבות נמצאת בכתל בשכינה תתאה.

מובא ב'שפת אמת' (אמור תרמ"ט ותרט"ג) שג' מועדות הם כנגד ג' אבות, ובכל מועד יש השפעה של אחד מהאבות. ובשבת יש את כל הג' השפעות, ולכן אוכלים בשבת ג' סעודות, וכן מובא בזמירות שבת' להאריז"ל **שכינתא תתעטר בשית נהמי לסטר, בנזון תתקטר**, רואים ששש החלות שאוכלים בג' סעודות הן כנגד האות ו', ומבאר לדברינו דהאות ו' מסמלת חסד, גבורה, תפארת, והג' סעודות נכללות באות ו', שמשפיעה חסד, גבורה, תפארת. וכן מובא ב'אליה רבה' (קסז) בשם ה'של"ה' **טוב לבצע בפרט בשבתות וימים טובים על לחם העשוי בארץ פדמות וי"ו.** ועין ב'לקוטי מהר"ח' שמיניחים את החלות על השלחן לארץ ולא לרחב שיהיה בדגמת האות ו'.

מצינו בגמ' (חגיגה ג.) שרגלים הם מלשון רגלים ולכן מי שאין לו שתי רגלים פטור מעליה לרגל. וכן מובא בספר הלכות' להאריז"ל (פ' אמור ע' רכז) שהרגלים נקראו רגלים דמאירה בהם בחינת ג' רגלים, שהן נצח הוד יסוד, שמקבלות מחסד גבורה תפארת. ובכל רגל מאירה אחת מהספירות, נצח הוד יסוד, שהן בבחינת ג' רגלים. ולכן יש ענין לעלות לרגל. אף שהיסוד שנמשך מהדעת כולל בתוכו חסד וגבורה, באחד מאיר יותר החסד, בשני הגבורה, ובשלישי היסוד הכולל חסד וגבורה ביחד. מה שאין כן בשבת מאירות כל הג' יחד, כפי שהן בפני עצמן וכפי שהן יחד. ומרמז בגמ' (חולין צב.) **"שלשה שריגם" זה אברהם יצחק ויעקב וכו' שלשה שריגם,** אלו שלשה רגלים. רואים שהג' רגלים הם בבחינת אברהם יצחק ויעקב.

נראה דלכן המנהג לעשות ביום טוב חלות עגלות ולא ארכות כמו בשבת, לסמל שקדשת יום טוב היא בדרגה נמוכה משבת, בדרגת אופנים עגלים. מאידך בשבת עושים חלות ארכות בצורת האות ו' שמסמלת את החיות שהם מעל האופנים כדבארנו במאמר 'חשמל פרובים'.

נראה דלכן בשבת יש שבעה קרואים וביום טוב חמשה קרואים, לרמז שבשבת יש שני קוים יותר מיום טוב, דביום טוב מאיר קו אחד ובשבת ג' קוין. ונראה דלכן קדשת יום כפור היא למעלה מיום טוב ולמטה מן השבת, כמובא ב'דרך ה'" לרמח"ל (חלק רביעי פ"ז), דביום כפור מאירים שני קוים, הגבורה והתפארת. דיום כפור הוא המשך יום הדין של ראש השנה השיך למדת הגבורה, כדבארנו במאמר 'פתח לסדור הרש"ש', מאידך עצם היום הוא בחינת תפארת, כפי שבארנו במאמר 'חוטי החשמל מתחברים לשמיני', שביום זה הכהן גדול עולה

מצינו בזהר (ויקהל רד.) **שבת ש' בת, ש' הרי העמידוה סוד שלשת אבות שנאחזים בבת יחידה, וסוד הדבר בכל מקום נקדה שהיא עקר כל העין נקראת בת, כמו שאתה אומר "כאישון בת עין", וכאשר האבות מתעטרים למעלה בתוך נקדה עליונה נקראת שבת.** זו הנקדה מתפשט אורה ופורש כנפיו על העולם. וכל שליטים אחרים נעברים, ושמיכה נמצאת על העולם, ואז נוסף רוח ונשמה בישראל על כל אחד ואחד. הזהר מרמז על השפעת השבת בבחינת האות ש', המסמלת ג' אבות הנכללים ביסוד, שנאחזים בבת המסמלת את המלכות, דצורת האות ש"ן [בכתב אשורין] היא שלשה וו"ם שנאחזים בנקדה. וכן מצינו בזהר (תיקונים קלג:) שבת היא המלכות, ובשבת יש עליה למלכות על ידי הג' אבות שמזדווגים במלכות. וכן הכתוב המדבר על נשואי מרדכי ואסתר (אסתר ב, טו) **"אשר לקח לו לבת"** בגימטריא **שבת קדש,** דבשבת הקב"ה כפיכול לוקח את הבת ומזדווג עמה דרך הג' אבות הנכללים ביסוד.

וכן מצינו בזהר חדש (תיקונים קטו.) שבפרשת ויכלו כתוב ג' פעמים **"ביום השביעי"** לרמז על ג' אבות שמשפיעים את השפעת השבת. וכן מובא בספר 'ויכלו' להרב גלזרסון שליט"א (ע' קטז) **ששבת בגימטריא אור מלכות.** ובגימטריא אברהם יצחק ויעקב עם שם אדנ"י המסמל את המלכות. וכן מובא שם (ע' קנה) מה'בני יששכר' **ששבת בגימטריא ג' פעמים ברכה עם אותיות יה"ו,** המסמלות חסד גבורה תפארת של ג' אבות, ובגימטריא אהבה בכל נפש, אהבה בכל לב, אהבה בכל מאד.

מצינו בזהר (שם סו:) **שבת ש"ן כנגד ש"ן של שם שדי כלולה משלש חיות עליונות משלשה אבות.** רואים שאברהם יצחק ויעקב נרמזים בשם שדי המסמל את היסוד. וכן מובא ב'בעל הטורים' (שמות ו, ג) **ב' דיעקב ק' דיצחק ס' דאברהם, הוא בק"ם בא"ת ב"ש שד"י.** מצינו במדרש (משנת ר"א ה) **יוסף נקרא מן האבות שנאמר "גאלת בזרוע עמך בני יעקב ויוסף סלה".** נראה דלכן יוסף הוא בבחינת אבות, דג' אבות נכללים בו, וכן מובא בספר 'אסרי לגפן' (חנוכה ע' נה) בשם ספר 'פחד יצחק' שמזה שיוסף הוליד שבטים רואים שהוא מהאבות. וכן נראה דיעקב השתחוה וכפיכול התבטל ליוסף, כמו שכתוב (בראשית מז, לא) **"וישתחו ישראל על ראש המטה"** לרמז שבחינת יעקב כלולה ביוסף. וכן נראה דבפרקי אבות יש ששה פרקים, לרמז שהאבות נכללים במספר שש. וכן מובא ברבנו בחיי (ויקרא כו, מב) **"וזכרתי את בריתי יעקב וגו' קרא לכל אחד ואחד מהאבות של מעלה ברית, על שם שפלו נכלליון בברית.**

מובא בלק"ת להאריז"ל (פ' בראשית ע' כו) **שמשעה חמישית של יום הששי נתוסף קדשה בעולמות, ומתחילין הם**

באמצע דיום זה הוא בחינת אמצע המרמז על התפארת. ולכן ביום זה יש ששה קרואים, דיש בו קו אחד פחות משבת.

מובא ב'שער הפנונת' להאריז"ל (אסרו חג ח"ב ע' קלד) הטעם שהתורה התיירה לחלל יום טוב לצורך אכל נפש, כיון שקדשת יום טוב קלה יותר משבת, אין קדשת יום טוב חודרת למקום האכל נפש וכל מה שמכרח לאכל נפש נשאר בידי הקלפה כמו ביום חל, וממילא אין כאן חלול קדשה פשעושים מלאכה בזה. נראה דאכל נפש בגימטריא **טבעת** המסמלת את האופנים כדבארנו במאמר 'חשמל דם'. דקדשת יום טוב היא בחינת אופנים, כדלעיל, וכשיש מצב של **טבעת** אפשר לחללה לצורך **אכל נפש**. וכן מובא בפרע"ח להאריז"ל (ע' תפח) שבחול המועד מתר לעשות גם דבר האבד דקדשת חול המועד היא יותר קלה מיום טוב ואינה מגיעה למלאכות השיבות לדבר האבד.

וכן רואים ששבת היא זמן ענג, ויום טוב הוא זמן שמחה ולא ענג. אדרבה בפסח ממעטים את הענג בפרישות מהחמץ, ובסוכות ממעטים את הענג ביציאה מהבית, וכן בשבועות כשערים כל הלילה וממעטים בשנה. דביום טוב יש עדין קלפה, לכן אינו זמן ענג, רק זמן של שמחה בקיום מצוות החג. מה שאין כן בשבת, יש גם שמחה וגם ענג משלם. כי לקלפה אין שום אחיזה.

בארנו במאמר 'אסור הכנה בשבת' על פי האריז"ל את דין אסור הוצאה בשבת מרשות היחיד לרשות הרבים, דרשות היחיד היא בבחינת אצילות יחידו של עולם, ורשות הרבים היא בבחינת העולמות שלמטה עולמות הנפרדים, בבחינת רבים. וכשאדם מוציא חפץ מרשות היחיד ששם שורה עליו הטוב שבנגה, בבחינת אצילות, לרשות הרבים, הרי הוא משרה על החפץ את הרע שבנגה, ומחלל את השבת. ולכן בתוך רשות היחיד אפשר לטלטל חפצים, דאינו פועל שנוי במצב החפץ. והוא הדין מרשות היחיד לרשות היחיד, מן התורה אין אסור להוציא, ודין ערובי חצרות ושתופי מבואות הוא מדרבנן. מה שאין כן בתוך רשות הרבים אסור לטלטל את החפץ יותר מד' אמות, כיון שמטלטל אותו בתוך רשות הרבים, שהוא מקום ששורה בו הרע שבנגה. שנוי המקום גורם לחפץ שישירה עליו הרע שבנגה. נראה דלכן ביום טוב אין אסור הוצאה מרשות לרשות, כיון שהאדם אינו נמצא בבחינת אצילות כמו בשבת, דיום טוב הוא בדרגה נמוכה יותר כדלעיל, לא הקפידו על הוצאה מאצילות לבריאה. וכפי שרואים בענין אכל נפש שנסאף חול בבחינת בריאה, והאדם מתעסק בהם ביום טוב.

וכן נראה לישוב על דרך זה את הקשיא ששמעתי מהרב יעקב כרמל שליט"א, מדוע אין אסור ביום טוב לומר תחנונות ובקשות פרטיות כמו בשבת. כפי שרואים שאומרים "אבינו מלפנו" בראש השנה שלא חל בשבת, וכן אומרים תחנונות ביום טוב בהוצאת ס"ת מההיכל, וכן בברכת כהנים ועוד. דלכאורה אם הטעם שבשבת אסור הוא משום "ודבר דבר", שאסור לדבר על עניני חל בשבת, לא מצינו שיום טוב קל יותר משבת בדין זה, וכן אם הטעם שאדם לא יבוא לידי צער לא מצינו שיום טוב הוא קל יותר משבת בזה. ענין בזהר חדש (תיקונים קכז. ובפי' 'מתוק מדבש' שם) הטעם שאין אומרים תחנונות ובקשות בשבת, היות שבקשות אלו מורידות את קדשת השבת השייכת לאצילות, שתתלבש בעולמות בריאה יצירה עשיה לפעל הבקשה, ויש בזה פגם וחלול בקדשת השבת להורידה למקום זה. ומבאר לדברינו דכשם שלא הקפידו ביום טוב על אסור הוצאה

שמקשר עם עולם הבריאה, כך לא הקפידו על בקשות פרטיות המקשרות עם עולם הבריאה, ואין כאן פגם.

במאמר המסוגר שמעתי מהרב כרמל שליט"א קושיא נוספת, מדוע אומרים בשבת תחנונות ובקשות פרטיות כמו הרחמן בברהמ"ז, ויהי רצון שלאחר ברכות השחר. ונראה לישוב, שהאסור לומר בקשות פרטיות הוא רק במקום שיש חשש שהאדם יוסיף בקשות ותחנונות בלשונו שלו, ויבוא לידי צער או לידי אסור שיידבר בעניני חל. ויוריד את האצילות לפעול עבורו בב"ע. ובמקום שאדם אומר את נסח התפלה ואינו מוסיף, אין האצילות יורדת לבי"ע ואין חשש.

מובא בתוספות (חגיגה י' ד"ה חוגו) שיום טוב נקרא חג מלשון מחולות ורקודים כמו "יחוגו וינעו". בארנו במאמר 'חשמל דם' שרקוד הוא מלשון מרקד את הפסלת, כיון שרקוד מקשר את האדם לקדשה ומסלק ממנו את הקלפות, נראה דלכן בשבת לא נהגו לרקד לצורך מצוה כמו ביום טוב, שבו מרבים לרקד לצורך מצוה, דביום טוב יש קצת קלפות ורוצים לצאת מהן, ובשבת אין קלפות כלל וממילא אין צורך לרקד. וכן הכתוב (שמות לב, ה) "ויאמר חג להויה מחר" ר"ת מחול, דחג הוא בחינת רקוד, וכן מחול בגימטריא ספה, שאז מרבים לרקד יותר משאר החגים.

על דרך זה נראה לבאר מדוע בחוץ לארץ יש שני ימים טובים של גליות ובארץ ישראל רק יום אחד, דכלל ישראל נמצאים בחוץ לארץ בשביל לגמור את ברורי הניצוצות, ובשבת שהכל קדשה אי אפשר לעשות ברורים, לכן מלאכת בורר אסורה בשבת, כמובא ב'ספר הלקוטים' להאריז"ל (בהר ע' רמא). מה שאין כן ביום טוב כשהקדשה חודרת לתוך הקלפה היא עוזרת לעשות את הברורים, ובחוץ לארץ שיש הרבה ברורים הוסיפו עוד יום של קדשת יום טוב לצורך הברורים. והוסיף הרה"ג ר' שמואל אגגל שליט"א שלכן הטעם על פי פשט שעושים שני ימים טובים הוא בגלל ספיקא דיומא, דכל הספקות באים מהקלפות המעלימות את האמת, דעמלק בגימטריא ספק פידוע. ויש כאן רמז שיש לעשות שני ימים טובים להלחם בקלפות ובספקות שהם מעוררים ולגמור את ברורי הניצוצות.

וכעין זה מצינו ב'שער הפנונת' להאריז"ל (אסרו חג ח"ב קלא) בענין אסרו חג הנה יש כאן מקום שאלה, פי הנה קדשת שבת מעלה מקדשת יו"ט, ואם כן למה קדשת שבת אין אחריה קדשת אסרו חג וכו', במוצאי יום טוב יש כח בעולם הבריאה ברדתו אל מקומו להמשיך עמו קדשת האור שהיה לו ביו"ט ולהוציא שיעור מדרגה אחת בלבד, לכן ביום שלאחר יום טוב עושים אסרו חג שהוא בחינת המשכת אור קדשת יו"ט ממקום העליון אל מקום התחתון שיירד בו עתה כנזכר, אבל בשבת שיש מרחק ב' מדרגות אין בנו כח להמשיך האור העליון ב' מדרגות חוץ למקומו. רואים שהאור של יום טוב יכול לחדור לימות החול, והאור של שבת לא.

וכן מצינו שיכות של אמות העולם עם ימים טובים ולא עם שבת. דבסכות מקריבים שבעים פרים כנגד אמות העולם, וכן מצינו בזהר (נח סד.) שנסוך המים נותן שפע לאמות העולם. וכן כתוב (זכריה יד, טז) שאמות העולם יעלו לעתיד לבא לירושלים לחג את חג הסכות. ומבאר לדברינו דביום טוב הקדשה חודרת לתוך הקלפה ממילא יש גם לאמות העולם יניקה והנאה מהיום טוב. מה שאין כן

בשבת אין להם שום שיכות. וכן חג מרמז בתבת גחון המסמל את הנחש, לרמז שהחג חודר לתוך הקלפה ויש להם יניקה ממנו.

כתוב (שמות לב, יג) **"זכור לאברהם ליצחק ולישראל עבדיך אשר נשבעת להם בן ותדבר אליהם ארבה את זרעכם ככוכבי השמים וכל הארץ הזאת אשר אמרתי אתו לזרעכם ונחלו לעלם: וינחם יהוה על הרעה אשר דבר לעשות לעמו".**

ומבאר היהודי הקדוש (מועדי ה' דף פה) מדוע בזכות האבות ה' כפר על חטא העגל, כיון שחטא העגל היה ו' שעות עד שמ'שה ירד מההר, ובג' רגלים שהם כנגד ג' אבות, יש ט"ו ימים שהם ש"ס שעות, הו' שעות של חטא העגל בטלים בש"ס שעות של ג' רגלים, בסוד בטול בששים. ונראה להוסיף על פי דברינו שג' רגלים מכפרים על חטא

העגל, כיון שחטא העגל פגם בסוד החג והמחולות, כמו שכתוב (שמות לב, ה) **"ויקרא אהרן ויאמר חג ליהוה מחר"**, וכן (שם יט) **"וירא את העגל ומחלת"**. ובזכות הימים טובים שהם בסוד חג ומחולות דקדשה, מכפרים על החג והמחולות של חטא העגל. וכן מצינו בזהר (הקדמה ב) ששחטא העגל פגמו והפרידו את ספירת התפארת מהבינה. לכן אמרו (שמות לב, ח) **"אלה אלהיך ישראל"**, דספירת התפארת היא בבחינת אלה והפרידו אותה מהבינה הנקראת מי וג' רגלים שהם בחינת ג' קוים שבתפארת דקדשה מתקנים את פגם התפארת שנפגם בחטא העגל. וכן מובא בפיוט ליום ב' של פסח, **יוקש "אלה אלהיך" אשר טעו בלעדו, יכפר אלה ב"אלה הם מועדי"**.

מצה זו על שום מה

שמים, ולא לשם תאנה. וכן מובא בספר 'אמונת עתיך' (תשנ"ז ע' נג) **שאפיקומן** במלוי האותיות בגימטריא **"וימטר עליהם מן לאכל"**. וכן מובא שם **"עגות מצות"** בגימטריא **חמו"ר** במלוי האותיות **ח"ת מ"ם וא"ו ר"ש**. לרמז שעל ידי אכילה זו, ורכבים על החמור והחמריות.

מצינו בזהר (תיקונים מא.) **מדוע נקרא מן, מפני שהכל לא ידעו מה הוא, בלול מעשר אותיות, שהן יו"ד ק"א וא"ו ק"א, וזה המן התורה, ועולה לחשבון מ"ה, ולא ידעו מ"ה הוא. רואים שהזהר למד שהמן הוא התורה בעצמה, בסוד שם מ"ה, שיגדה לעולם הזה בצורת מן, וכפי שהזהר שם קורא לו **מנא דאורייתא**. וכן מובא בקנטרס מהרה"ג ר' אורי יונגרייז שליט"א שכשם שהמן היה בסוד **מן מה**, כמו שכתוב (שמות טז, טו) **"מן הוא פי לא ידעו מה הוא"**. כך המצה שהיא בסוד מן, היא אות צ' בגימטריא **מן**, בתוך אותיות **מ"ה**. וכן מובא בהגדת הגר"א שליל פסח הוא בסוד שם מ"ה, שהוא בחינת זכר, ולא כמו כל לילה שהוא בחינת נקבה, ולכן אומרים **מה** נשתנה. וכן מובא בספר 'פרי חיים' (קאמרנא) **שמה נשתנה שאומרים בליל פסח ר"ת מ"ן**. וכן אומרים בהגדה של פסח **מצה זו על שום מה**.**

ונראה דזה סוד העונה שיש במצה, כמו שמצינו אצל משה ואהרן שאמרו (שמות טז, ז) **"ונחנו מה"**, שכל המציאות שלהם היא שם מ"ה המאיר בתוכם. ולכן המן היה בזכות משה, דמן ומצה שאין בהם שאור ותפיחה של גאוה, מבטלים את הישות והגאוה שיש בעולם הגשמי. וכן **חכמ"ה** שהיא **סוד כח מ"ה** מרמזת בכתוב (שמות טז, לב) **"למען יראו את הלחם אשר האכלתי אתכם במדבר בהוציא"י** בדלוג ז' אותיות. וכן **מן** הוא מלשון **שמן**, המסמל חכמה. וכן **מ"ן** ר"ת **מן** גי' שיערי בינה.

מצינו בגמרא (קידושין לח.) **עוגות שהוציאו ממצרים טעמו בהם טעם מן**, רואים שהמצות שהוציאו ממצרים **"עגות מצות"**,

(שמות יב, טז), היה בהן טעם מן, ואת זה אכלו עד שהתחיל המן לרדת. וכן כשפסק המן לרדת בכניסתם לארץ ישראל זה היה בפסח לאחר שאכלו מצות, כמובא בכתוב (יהושע ה, יא) **"ויאכלו מעבור הארץ ממחרת הפסח מצות וקלוי בעצם היום הזה: וישבת המן ממחרת"**. רואים שההכנה לאכילת מן היתה על ידי אכילת מצה, שטעמו בה טעם מן. וכן המעבר מהמן חזרה ללחם כשנכנסו לארץ היה דרך מצה. נראה לבאר כיון שהמן היה מאכל רוחני המזכך את הנפש, לא שיד לעבר מהחמץ החמרי ישר למן, ומהמן לחמץ. לכן אכלו מצות לפני המן ואחרי המן, דהמצה היא יותר רוחנית מהחמץ, ודרבה עברו מדרגה לדרגה. וכן מובא ב'אור החיים' (שמות טז, לה) שהמן שאכלו מז' אדר פשמת משה ועד פסח שהפסיק לרדת, היה מן בדרגה פחותה מהמן שהיה להם קדם. וגם כאן רואים שיצאו מדרגת המן בהדרגה. וכן היום שבו הפסיק המן לרדת היה **"ממחרת הפסח"** שהוא יום הקרבת העמר, שבו מתחילים את הזבוח של הנפש הבהמית מדרגת בהמה לדרגת אדם, לרמז לישראל שהמן לא נפסק וצריך לזכך את הגשמיות שתהיה בדרגת מן.

וכן מצינו במדרש (אלפא ביתות) שבזכות אכילת המצה זכו ישראל למן. וכן מובא ב'של"ה' (מסכת פסחים) **מוצא המן ומוצא המצה מקום אחד להם**. וכן **פסח מרמז** בכתוב שנאמר על המן (שמות טז, יד) **"והנה על פני המדבר דק מחספס"** בהפוך אותיות. וכן מובא בספר 'פרי חיים' (קאמרנא) על העגות מצות, **שעג"ת** ר"ת **תורה עבודה** גמילות חסדים. דמצה היא בחינת תורה כמו המן.

וכן נראה דמצת **אפיקומן** היא מלשון **מן**. דמצת האפיקומן הנאכלת זכר לקרבן פסח, יש בה בחינה של מן, שנאכלת על השבע לשם

אודה מאד לכל מי שישלח לי הוספות על מאמר זה לזיכוי הרבים

ניתן להזמין את המהדורה החדשה של ספר 'סוד החשמל' [5 כרכים] במחיר 80 ₪ בלבד. ניתן לשלם בצ'קים עד 3 חודשים נא להשאיר הודעה בתא קולי 0573109982. או בפקס 0737254480. או במייל fish@neto.net.il

המעוניינים לקבל בדואר אלקטרוני את מאמר צניעות האישה עם הוספות חדשות [סוד חיי האישות לאור הקבלה לנשואים בלבד], או את הגליון החודשי, ישלחו בקשה לכתובת המייל.

